

Arrest

nr. 273 000 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 januari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2020 werd ingediend door :

M., H. (..) (R.R. xxxxxxxxxx)

geboren te Musaler op X

M., H. (..) (R.R. xxxxxxxxxx) – echtgenote

Geboren te Musaler op X

M., P. (..) (R.R. xxxxxxxxxx) – zoon, meerderjarig

Geboren te Echmiadin op X

M., T. (..) (R.R. xxxxxxxxxx) – zoon, meerderjarig

Geboren te Echmiadin op X

M., A. (..) (R.R. xxxxxxxxxx) – zoon, minderjarig

Geboren te Bree op X

Nationaliteit: Armenië

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw H. (..) en de twee oudste zoons op 16.07.2010 in België aankwamen en een asielaanvraag indienden. Mijnheer M., H. (..) werd een eerste maal in België aangetroffen op 08.09.2010 en hij diende op 13.09.2010 eveneens een asielaanvraag in. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 11.03.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag, ingediend op 20.06.2011, werd afgesloten op 04.07.2011 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun laatste asielaanvraag, dd. 07.10.2011, werd op 08.02.2012 eveneens afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures – namelijk acht maanden voor de eerste, veertien dagen voor de tweede en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Verder blijkt uit het administratief dossier dat de heer M. P. (..) op 29.05.2012 werd aangetroffen te Berlijn, Duitsland en dat de Duitse autoriteiten een overnamevraag stelden voor zowel T. (..) als P. (..). Op 07.11.2012 verwittigde de Duitse overheid dat de overnamevraag werd ingetrokken daar betrokkenen meer dan drie maanden in hun land van herkomst hadden verbleven. Na deze kennisgeving bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van de aanwezigheid van betrokkenen op het Belgische grondgebied tot het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis op 03.08.2018. De Dienst Vreemdelingenzaken achtte op 04.10.2019 deze aanvraag onontvankelijk en betrokkenen werden onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14.09.2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest het beroep tot nietigverklaring.

Betrokkenen verklaren dat Armenië een onstabiel land is sinds de onafhankelijkheid in 1991. Ze wijzen erop dat vele Armeniërs buiten het land zelf wonen, dat er een kloof is tussen rijk en arm (althoewel betrokkenen zelf aanhalen dat de levensstandaard in Armenië heel hoog ligt), de werkloosheid er zeer groot is en het politieke en juridische systeem in Armenië corrupt is. Betrokkenen ondersteunen deze verklaringen met algemene rapporten, maar het blijft echter bij deze algemene verklaringen. Zij passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Zij leggen geen bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de corruptie in een land of van een grote kloof tussen arm en rijk in dat land, en de vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan zij de nationaliteit dragen onstabiel is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun twee oudste zoons, P. (..) en T. (..), hun dienstplicht moeten vervullen bij een terugkeer naar Armenië. Echter, Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld kunnen via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in het buitenland zich in orde stellen met hun militaire verplichtingen. Betrokkenen kunnen zich dan ook richten tot de Armeense ambassade te Brussel om er voor te zorgen dat zij bij een terugkeer naar Armenië reglementair in orde zijn met de Armeense dienstplichtwet, waardoor de Armeense autoriteiten geen aanleiding zullen hebben om betrokkenen bij aankomst te arresteren omwille van dienstplichtonderduiking. Bovendien kan het feit dat de zoons, bij een terugkeer naar het land van herkomst, verplicht zullen worden om hun legerdienst te vervullen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hun zoons risico lopen op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. De aangehaalde bewering dat hun zonen hun legerdienst in een conflictgebied zouden moeten vervullen omdat vooral zonen uit arme gezinnen dit zouden moeten doen, wordt nergens bewezen of toegepast op hun specifieke situatie. Ook het feit dat men het hun zonen zeer moeilijk zouden maken omdat ze de Armeense taal niet meer machtig zijn, wordt nergens concreet aangetoond. Bovendien tonen betrokkenen zelf aan dat de oudste zonen goed Armeens zouden spreken en dus de gesproken Armeense taal voldoende machtig zouden zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste zoon A. (..), beperkt de Armeense taal spreekt, maar deze noch kan lezen of schrijven. Als bewijs leggen ze een attest van een Armeense taalvaardigheidstest voor. Deze werd op 07.03.2020 afgenomen van de drie kinderen door de Armeense taalklas ARAGATS, een Armeense culturele vereniging te Oostende. Volgens dit attest zou geen van de drie kinderen Armeens kunnen lezen of schrijven. De twee oudste kinderen zouden de Armeense taal goed kunnen spreken en het jongste kind, A. (..), zou deze taal slecht spreken. Ten eerste wordt nergens verduidelijkt volgens welke procedure deze test werd afgenomen. Het is niet duidelijk op wat de score gebaseerd is en welke normen er worden gehanteerd om iemand als "uitstekend", "goed", "voldoende", "slecht" of "geen kennis" te beoordelen. De oudste kinderen waren 12 en 14 jaar toen ze naar België kwamen. Dit veronderstelt dat zij in Armenië reeds een zekere scholing hadden genoten en dus deze taal niet alleen zouden kunnen spreken, maar eveneens kunnen lezen en schrijven. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat ze geen enkele notie meer zouden hebben van de geschreven Armeense taal. Ten tweede, de ouders verklaren dat ze de Armeense cultuur en gewoonten aan hun zonen hebben doorgegeven. We kunnen veronderstellen dat ook de Armeense taal hier toe behoort en dat deze aan de kinderen werd aangeleerd. Ten derde, het jongste kind volgt school in het Nederlands en is volgens de voorgelegde schoolattesten sinds september 2018 leerling in het eerste leerjaar in het Onze-Lieve-Vrouw College te Oostende en hij volgde in het schooljaar 2019-2020 het tweede leerjaar in dezelfde schoolinstelling. Ondanks het feit dat Nederlands niet zijn moedertaal is, slaagt hij er in om de lessen te volgen en over te gaan naar het tweede leerjaar. Er is dus geen enkele reden, waarom het voor A. (..) niet mogelijk zou zijn, om dezelfde resultaten te behalen wanneer het onderwijs in zijn moedertaal, met name het Arameens, zou worden gegeven. Om deze redenen kan het feit dat de jongste zoon slechts beperkt de Armeense taal spreekt, niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun jongste zoon de leeftijd van acht jaar bereikt heeft en leerplichtig is. Een terugkeer naar Armenië, zou betekenen dat de hij daar naar school zou moeten gaan gedurende onbepaalde tijd en een studie achterstand zou opbouwen die niet verantwoord is. Betrokkenen halen arrest nr.181.193 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 24.01.2017) aan om dit te staven. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. In het aangehaalde arrest wordt immers gesproken over het Russisch schrift en Russisch onderwijssysteem, hetgeen verschilt van het Armeens. Ook wordt er in verwezen naar kinderen die heel hun leven in België school hebben gelopen. A. (..) volgt sinds september 2018 school in België, wat slechts een periode van drie jaar is. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun jongste zoon geen enkele band met Armenië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hun zoon niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts

voorlopig was en gezien het feit dat zij in de periode van 2012 tot 03.08.2018 niet in België verbleven hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat ook de oudste kinderen problemen zullen hebben om administratief hun weg te vinden in Armenië, gezien ze het Armeens onvoldoende beheersen en dit zou ook een belemmering vormen om een goede job te vinden. De genomen beslissing geldt voor het hele gezin, zowel voor de ouders als voor de kinderen. De ouders, die wel het Armeens voldoende beheersen, kunnen hun kinderen steeds bijstaan bij eventuele administratieve problemen in Armenië. Bovendien blijkt uit de taalvaardigheidstest die betrokkenen voorleggen, dat de oudste zonen goed Armeens spreken. Dit stelt hen in staat om indien nodig zelf informatie te vragen of contacten te leggen in Armenië. Tenslotte wijzen we er op dat het gaat om een tijdelijk terugkeren naar het thuisland, om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatiek of consulaire post, in te dienen.

Verzoekers halen aan dat ze geen sociaal netwerk hebben in Armenië, dat ze er geen woonst of werk hebben, dat het terug reïntegreren in Armenië een proces van jaren zou zijn. Hun zonen zijn jong volwassenen en enkel in België zouden ze kansen krijgen op tewerkstelling en verdere ontwikkeling. Volgens het administratief dossier is er geen enkel bewijs dat betrokkenen tussen 2012 en 03.08.2018 in België verbleven. Betrokkenen verbleven dus meer dan zes jaar in het buitenland (wat betrokkenen aantonen met onder andere Duitse schoolattesten voor de oudste zonen en een Duits arbeidscontract voor P. (...)) en zijn ze slechts sinds drie jaar ononderbroken in België, wat het argument dat hun jong volwassen zonen enkel in België de kans krijgen op tewerkstelling en ontwikkeling, weerlegt. De oudste zonen zijn geboren en getogen in Armenië en kwamen pas op 12 en 14 jarige leeftijd naar België. De ouders verklaren ook dat ze een deel van de Armeense cultuur en gewoonten aan hun zonen hebben doorgegeven en ze spreken goed Armeens, elementen die integratie en het uitbouwen van een sociaal netwerk in Armenië zouden helpen. Bovendien is de terugkeer en verblijf in Armenië slechts in functie van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België via de reguliere procedure en derhalve slechts tijdelijk. Het aangehaalde element kan daarom niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Tot slot, wat betreft de verwijzing naar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en het discretionaire beleid. Dit is een algemene verwijzing. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, namelijk hun integratie en werkbereidheid, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie en werkbereidheid (betrokkenen tonen dit aan door het voorleggen van diverse documenten: een Duitse arbeidsovereenkomst van H. (...) dd.01.05.2015 en van P. (...) dd. 01.03.2017, een werkbelofte van de firma VERSO LOGISTIC BVBA te Oostende voor H. (...) en P. (...), het feit dat P. (...) en T. (...) bereid zijn om een kort vormingstraject te volgen bij de VDAB met oog op tewerkstelling in een knelpuntberoep, het feit dat de kinderen de Nederlandse taal en de oudste kinderen ook Duits beheersen, Duitse attesten taallessen, maatschappelijke oriëntatie een arbeidsoriëntering van H. (...) en H. (...), dat H. (...) Nederlandse les volgt en tenslotte attestaten die aantonen dat A. (...) muziekschool volgt aan het Conservatorium aan Zee en ook lid is van de Royals Ostend Swimming Club) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9.2 van de wet van 15.12.1980. “

1.3. Op 20 januari 2022 worden de verzoekende partijen tevens de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer :

Naam, voornaam: M., P. (...)

geboortedatum: 19.05.1996

geboorteplaats: Echmiadin

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

Derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer :

Naam, voornaam: M., T. (..)

geboortedatum:

08.05.1998

geboorteplaats: Echmiadin

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

Vierde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw :

Naam, voornaam: M., H. (..)

geboortedatum: 28.09.1975

geboorteplaats: Musaler

nationaliteit: Armenië

en het minderjarige kind: M., A. (..) geboren op 02.11.2011 te Bree met Armeense nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

Vijfde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: M., H. (..)

geboortedatum: 26.12.1974

geboorteplaats: Musaler

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“II. BETREFFENDE HET MIDDEL

Schending van art. 9 bis en art. 62 van de wet van 15/12/1980 en de manifeste appreciatievergissing, van het zorgvuldigheids - en evenredigheidsbeginsel.

III. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

De op 05/06/2020 ingediende aanvraag tot humanitaire regularisatie steunde o.a op het hiernavolgend uittreksel,

“...”

Hierop werd als volgt door tegenpartij als volgt gereageerd:

“..”

Eerst en vooral repliceren verzoekers dat tegenpartij geen inhoudelijke grief tegen de voorgelegde Armeense taalvaardigheidstest en beperkt zich louter te stellen dat nergens wordt verduidelijkt volgens welke procedure deze test werd afgenomen, zonder echter de gedane vaststellingen van gebrek aan voldoende taalkennis in twijfel te trekken of te bekritisieren, vooral gelet op het feit dat de test opgenomen werd door een officieel neutraal culturele vereniging volgens dewelke geen van de drie kinderen Armeens kunnen lezen of schrijven, en de twee oudsten de taal goed kunnen spreken, terwijl het jongste kind deze taal zeer slecht zou spreken.

Het feit dat A. (...) erin slaagt om de lessen in het Nederlands, dat niet zijn moedertaal is, te volgen en over te gaan naar het tweede leerjaar, is op zich nog geen reden om ipso facto eruit af te leiden dat hij dezelfde resultaten zou behalen wanneer het onderwijs in zijn moedertaal zou worden gegeven

Verweerder verliest uit het oog dat het buitengewoon karakter ligt in het onbetwistbaar moeilijk te herstellen nadeel voor de schoolgaande zoon van verzoekers, die de hier gevolgde schoolrichting zal verliezen, terwijl hij nooit school heeft gevolgd in hun thuisland.

Verder stelt tegenpartij dat:

“zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was en gezien het feit dat zij in de periode van 2012 tot 03.08.2018 niet in België verbleven hebben Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Zulk voorwendsel kan niet gevolgd worden, en wel integendeel, zoals blijkt uit een verslag gegeven door het Auditoraat van de Raad van State op 30/09/2008 waarvan volgend uittreksel:

“...”

Immers, in geval van terugkeer naar Armenië, zal de jongste zoon de vrucht van zijn aantal jaren onderwijs in België enerzijds verliezen en anderzijds de geschreven Armeense taal moeten aanleren en teruggebracht worden naar hetzelfde niveau als veel jongere kinderen.

Een brutale stopzetting van hun geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan zij onbetwistbaar blijk gegeven hebben, zou alleszins een onherstelbare schade uitmaken aan de door hen succesvol gedane moeite en die van hun kinderen.

De plicht van voorzichtigheid en zorgvuldigheid dringt zich meer dan alles op aan het bestuur, nu de DVZ zelf de bijzonder geslaagde integratie van betrokkenen heeft kunnen vaststellen.

De door verweerder aangehaalde motivatie dienaangaande is dus volledig misplaatst, vermits het volgen van een schooljaar in legaal verblijf geen door artikel 9 bis gestelde vereiste vormt.

Bovendien kan - en werd trouwens - de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager in aanmerking genomen als buitengewone omstandigheid volgens de website vreemdelingenrecht.be, met als titel "Regularisatieaanvraag – Wanneer zijn er buitengewone omstandigheden?"

Het gemis aan enige zowel praktische als theoretische band die hun zonen met Armenië hebben is niet in overeenstemming met hun de facto verankering in België. Zij zullen dus terecht komen in een land dat zij niet kennen, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken (schending van artikel 3 EVRM).

Een terugkeer naar het herkomstland zou een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang betekenen voor de jongste zoon van betrokkenen, die de taal van hun land van oorsprong niet beheerst om er het onderwijs te kunnen volgen, vooral in een taal met een totaal andere schrijfwijze.

Hun uitzetting staft ontegensprekelijk dat het voortbestaan van het gezin en hun vriendenkring en tot hiertoe geslaagde schoolloopbaan van hun zonen manifest in het gedrang is en geschonden zal worden in geval hun uitwijzing ingang mag vinden.

De Raad van State heeft in het arrest van 25/05/05 nr. 144.961 aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbaar taal nooit heeft onderwezen gekregen.

Dienaangaande, werd in gelijkaardig feitelijke omstandigheden volgend arrest n° 181.193 dd 24/01/2017 door de RVV gewezen:

“Wat betreft de schoolgaande kinderen voeren verzoekers terecht aan dat het in hun uitzonderlijke en specifieke situatie bijzonder moeilijk zou zijn, na meer dan elf jaar onderwijs in ons land en voor de kinderen zonder enige ervaring met het Russisch onderwijssysteem, van nul te beginnen in Rusland gezien hun leeftijd en de duur van het verblijf in België, ook al erkennen zij dat zij geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben. Terwijl niet werd nagegaan of het niet kennen van de geschreven taal, in casu het Cyrillisch schrift, het de te rug keer naar het land van oorsprong van de ouders, onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt, zelfs in geval van een slechts tijdelijke voortzetting van het onderwijs in Rusland. Ook de Raad van State heeft in zijn arresten reeds erkend dat niet in om het even welke situatie kan worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791).

...dit neemt niet weg dat de gemachtigde hierbij niet op kennelijk on rede lijke wijze mag te werk gaan, en niet mag nalaten in concreto te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs de facto mogelijk is in het land van oorsprong van de ouders indien de kinderen gedurende hun ganse leven, waarbij de oudste geboren werd in oktober 2002 enkel Belgisch onderwijs hebben gehad. Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Ten onrechte stelt verwerende partij dienaangaande dat de bewijslast vergt dat verzoekers aantonen dat het voortzetten van het onderwijs in Rusland onmogelijk is. Verzoekers hebben aangetoond en bewezen dat hun gezamenlijke kinderen nooit Russisch onderwijs kregen, wat overigens niet is betwist door de verwerende partij. Evenmin is betwist dat het land van oorsprong van de ouders Rusland is. Verzoekers wijzen er terecht op dat het algemeen gekend is dat het Russisch geschrift een volkomen ander geschrift is dan het Nederlands. Het is algemeen gekend dat enig vergelijk tussen beide schriften niet bestaand is. Terecht stellen verzoekers dat met het belang van de kinderen onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen. “

Deze rechtspraak is in casu per analogie van toepassing, vermits het algemeen bekend is dat het Armeens geschrift een volkomen ander geschrift is dan het Nederlands en dat enig vergelijk tussen beide geschriften onbestaand is.

Verzoekers hebben hun leven en toekomst in België opgebouwd waar ze perfect geïntegreerd zijn en hebben in hun herkomstland alles verloren, hebben er geen opvang en geen huis meer.

Verzoekers hebben een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen omdat het gezin van verzoekers aangename en gedreven personen zijn en ook de kinderen worden volledig in de schoolgemeenschap opgenomen en krijgen alzo spelenderwijs de Belgische gewoonten en gebruiken onder de knie.

Ook voor deze kinderen geldt dat zij op sociaal en affectief vlak een uiterst nauwe binding hebben met België en hun leven heeft alhier structuur gekregen.

Verwijzend naar het Verdrag inzake Rechten van het Kind dd. 20/11/1989, goedgekeurd door de wet van 25/11/1991, verplichten de deelstaten zich te onthouden van elke nadelige maatregel lastens minderjarige kinderen, quod est in casu in geval van uitwijzing naar een land waarmee zij elke binding verloren hebben.

De in België schoolgaande zoon zou onbetwistbaar een moeilijk te herstellen nadeel ondervinden indien hij zou moeten terugkeren naar een herkomstland om er een aanvraag tot regularisatie in te dienen, vermits hij de hier jarenlang gevolgde schoolrichting zal verliezen.

Hier dient wel rekening mee te worden gehouden, niettegenstaande het feit dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Dit maakt op zich geen reden uit tot uitsluiting van artikel 9 bis.

De schoolopleiding vormt wel een uitzonderlijke omstandigheid (R.v.St. 06/03/2001, nr.93.760, Rev. dr. Etr., 2001, 217; R.v.St., 30/06/1998, 74.880; R.v.St. 25/05/2005, nr.114.961).

Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het gedrag van verzoekers hen niet verweten kan worden, vermits het normaal is dat zij hun kinderen in België gedurende meerdere jaren in één van de landstalen school liet lopen.

De Raad van State heeft in het hierboven geciteerde arrest van 25/05/05 nr. 144.961 aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbaar taal nooit heeft onderwezen gekregen.

Dienaangaande wordt verwezen naar een arrest onlangs gewezen op 16/06/2015 n°147.814 door de Franstalige CCE, waarvan volgend uittreksel:

Ce faisant, le Conseil constate que la partie défenderesse reconnaît que les parties requérantes ont invoqué la difficulté d'un changement de système éducatif et de langue d'enseignement mais qu'elle se dispense d'examiner l'impact de ce changement sur la possibilité réelle de poursuivre cette scolarité alors que, comme relevé par cette dernière, « le retour au pays d'origine ne peut être que temporaire et limité à la levée des autorisations de séjour requises ». Or, s'il est vrai qu'un élément invoqué à titre de circonstances exceptionnelles pourrait être écarté dans certaines circonstances dès lors qu'il trouve son origine dans le comportement de l'étranger, il ne peut pas automatiquement en être déduit, comme le fait la partie défenderesse dans la décision attaquée, que cet élément ne peut constituer une « circonstance exceptionnelle » au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. La seule référence à un arrêt du Conseil d'Etat, lequel se prononce sur une demande de suspension introduite à l'encontre d'une décision d'irrecevabilité prise sur base de l'article 9 alinéa 3 ancien de la loi du 15 décembre 1980 n'énerve en rien ce constat dès lors qu'elle ne dispense pas la partie défenderesse de son obligation de motiver la décision querellée eu égard à l'existence ou non de circonstances exceptionnelles empêchant ou rendant très difficile un retour au pays d'origine.

Dès lors, en assimilant le fait que les parties requérantes sont à l'origine du préjudice invoqué pour leurs enfants comme ne constituant pas une circonstance exceptionnelle, sans examiner si, en l'espèce, cet élément, à savoir l'absence de connaissance de la langue écrite, ne constituait pas un élément de nature à rendre impossible ou particulièrement difficile un retour au pays d'origine ou un autre pays où les parties requérantes seraient autorisés à séjourner pour introduire auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent une demande d'autorisation de séjour, la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle.

Deze rechtspraak dient in gelijkaardige omstandigheden in casu eveneens toegepast te worden. Een andersluidend beslissing zou disproportioneel zijn en kennelijk een foutieve appreciatie van de feitenbevinding uitmaken.

Er kan bezwaarlijk betwist worden dat het voor ouders op zijn minst bijzonder dramatisch is hun kinderen te moeten ontwortelen en hen te onderwerpen aan een voor hen totaal vreemd schoolonderwijs, waarvan ze de taal niet beheersen, vooral gelet op het feit dat ze na hun repatriëring in het herkomstland het onderwijs onmogelijk zouden kunnen volgen bij gebreke aan taalkennis.

Ook volgens arrest nr, 99.424 dd 03/10/2001:

" Considérant que la requérante fait notamment valoir, à titre de circonstances exceptionnelles, comme dans le recours sur lequel a statué l'arrêt n° 98.375 du 20 août 2001, qu'elle devrait interrompre ses études d'infirmières si elle était obligée de retourner dans son pays d'origine pour y introduire, auprès du poste diplomatique belge compétent, une demande d'autorisation de séjour; Considérant que la circonstance que la requérante était au courant du caractère précaire de son séjour en qualité de demandeur d'asile ne suffit pas à écarter le caractère exceptionnel des circonstances dans lesquelles elle se trouve; que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'il n'est pas requis que ces circonstances revêtent un caractère imprévisible, et qu'il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque, pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normales et n'apparaisse pas comme une manoeuvre délibérée destinée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement; qu'en l'espèce, quand la requérante

a introduit sa demande d'asile, elle pouvait prévoir que l'examen en prendrait un certain temps, et qu'il ne peut lui être reproché d'avoir mis ce temps à profit pour acquérir une formation professionnelle; ...; qu'il n'apparaît pas que la décision litigieuse procède d'un examen adéquat des faits invoqués à cet égard par la requérante; que l'indication qu'elle aurait pu bénéficier de la période du 15 juillet au 15 septembre pour retourner au XXX lever l'autorisation requise, est dépourvue de pertinence dans une décision notifiée le 24 septembre 2001, qui statue sur une demande introduite le 7 juillet 1999; que le moyen est sérieux;..., que ces études avaient été engagées avant l'introduction de la demande de «régularisation» et qu'il ne peut lui être reproché d'avoir entamé ses études à une période où elle était en séjour régulier en qualité de candidate réfugiée; Considérant que l'exécution immédiate de l'acte attaqué aurait pour effet d'obliger la demanderesse à quitter le territoire avant la fin de l'année académique en cours; qu'une telle situation lui causerait un préjudice grave difficilement réparable; "

Eveneens volgens arrest nr. 103.146 dd 04/02/2002:

" Considérant que les "circonstances exceptionnelles" visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, auquel renvoie l'article 58, alinéa 3, de la même loi pour les étrangers qui font des études en Belgique, sont toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'à cet égard, l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des "situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité"; qu'il échet à ce propos d'observer que la notion de "circonstances exceptionnelles" a, ces dernières années, d'une part perdu en certitude, et d'autre part gagné en souplesse au profit des demandeurs eux-mêmes; Considérant qu'en l'espèce, la décision attaquée ne répond pas aux circonstances, invoquées par le demandeur, selon lesquelles il ne pouvait pas retourner dans son pays pour s'y procurer l'autorisation requise, dès lors que cette démarche impliquerait une absence prolongée, ce qui mettrait en péril son cycle académique; que la partie adverse, en se limitant à énoncer que le désir d'entreprendre des études en Belgique et l'accomplissement de diverses formalités en vue de se conformer à la législation en matière de statut étudiant ne dispense pas d'introduire sa demande dans le pays d'origine, laisse incertain le point de savoir si elle considère que la démarche à accomplir au B. ou au XXX peut être réalisée rapidement ou au contraire qu'une absence prolongée permettrait la poursuite normale des études entamées par le demandeur. "

In arrest nr. 144.961 van de Raad van State van 25/05/2005 in de zaak 156.153/VII32.84, wordt gesteld:

" 3.1 Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partijen betogen dat "als buitengewone omstandigheden dient te worden aanvaard het feit dat //// het 1s,e middelbaar in België heeft aangevangen en daarbij in België in het Nederlands reeds het 2, 3, 4, 5 en 6 studiejaar heeft doorlopen met zeer goede resultaten. Dat //// geen andere taal dan het Nederlands kan lezen en schrijven. Dat het onverantwoord zou zijn dit kind haar onderwijs in de Nederlandse taal te laten onderbreken door het te verplichten met haar ouders het land te verlaten.

Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarige kind //// het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verder zetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is. "

10

In onderhavig geval blijkt de kennelijke onevenredigheid van de genomen maatregel met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede.

Huidig verzoek strekt zich eveneens uit tot de Bijlagen 13, bevel om het grondgebied te verlaten, die bij toepassing van het rechtsprincipe "accessorium sequitur principale" (de bijzaak volgt de hoofdzaak) dienen vernietigd te worden als zijnde het gevolg van de eerste beslissing en aldus een gelijkaardige schending uitmaken van de aangehaalde middelen.

Het behoud van deze Bijlagen 13 is onverenigbaar met de annulatie van een onontvankelijkheidsbeslissing waardoor verzoekers het land niet zullen mogen verlaten, op straffe van

doelloosheid van hun aanvraag, in afwachting van het nemen van een nieuwe, vervangende beslissing door tegenpartij.

In dit verband wijzen verzoekers naar de website van de RW die zijn rechtspraak verduidelijkte in twee in de algemene vergadering van 23/10/2013 gewezen arresten, nr. 112.576 en 112.609, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten dient geannuleerd te worden na annulatie van de hoofdbeslissing waaraan het gekoppeld is.”

2.2. De formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Ook de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing bevatten een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort noch van een geldig visum.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er in hun aanvraag van 5 juni 2020 op gewezen hadden dat hun jongste zoon, geboren op 2 november 2011 en op het moment van het treffen van de bestreden beslissing aldus tien jaar oud, enkel beperkt de Armeense taal spreekt maar deze taal kan lezen noch schrijven. Ze wijzen tevens op het andere alfabet waardoor het moeilijker is om de Armeense taal te leren lezen of schrijven. In Armenië zal de jongste zoon een studieachterstand opbouwen. Bij de aanvraag voegen verzoekende partijen een attest van 14 maart 2020 van Aragats, een Armeense culturele vereniging, waaruit blijkt dat de kinderen getest werden op de kennis van de Armeense taal en waaruit blijkt dat het jongste kind de Armeense taal slecht spreekt en de taal kan lezen noch schrijven.

Wat betreft voormeld argument heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste zoon A. (..), beperkt de Armeense taal spreekt, maar deze noch kan lezen of schrijven. Als bewijs leggen ze een attest van een Armeense taalvaardigheidstest voor. Deze werd op*

07.03.2020 afgenomen van de drie kinderen door de Armeense taalklas ARAGATS, een Armeense culturele vereniging te Oostende. Volgens dit attest zou geen van de drie kinderen Armeens kunnen lezen of schrijven. De twee oudste kinderen zouden de Armeense taal goed kunnen spreken en het jongste kind, A. (...), zou deze taal slecht spreken. Ten eerste wordt nergens verduidelijkt volgens welke procedure deze test werd afgenomen. Het is niet duidelijk op wat de score gebaseerd is en welke normen er worden gehanteerd om iemand als "uitstekend", "goed", "voldoende", "slecht" of "geen kennis" te beoordelen. De oudste kinderen waren 12 en 14 jaar toen ze naar België kwamen. Dit veronderstelt dat zij in Armenië reeds een zekere scholing hadden genoten en dus deze taal niet alleen zouden kunnen spreken, maar eveneens kunnen lezen en schrijven. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat ze geen enkele notie meer zouden hebben van de geschreven Armeense taal. Ten tweede, de ouders verklaren dat ze de Armeense cultuur en gewoonten aan hun zonen hebben doorgegeven. We kunnen veronderstellen dat ook de Armeense taal hier toe behoort en dat deze aan de kinderen werd aangeleerd. Ten derde, het jongste kind volgt school in het Nederlands en is volgens de voorgelegde schoolattesten sinds september 2018 leerling in het eerste leerjaar in het Onze-Lieve-Vrouw College te Oostende en hij volgde in het schooljaar 2019-2020 het tweede leerjaar in dezelfde schoolinstelling. Ondanks het feit dat Nederlands niet zijn moedertaal is, slaagt hij er in om de lessen te volgen en over te gaan naar het tweede leerjaar. Er is dus geen enkele reden, waarom het voor A. (...) niet mogelijk zou zijn, om dezelfde resultaten te behalen wanneer het onderwijs in zijn moedertaal, met name het Armeens, zou worden gegeven. Om deze redenen kan het feit dat de jongste zoon slechts beperkt de Armeense taal spreekt, niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun jongste zoon de leeftijd van acht jaar bereikt heeft en leerplichtig is. Een terugkeer naar Armenië, zou betekenen dat de hij daar naar school zou moeten gaan gedurende onbepaalde tijd en een studie achterstand zou opbouwen die niet verantwoord is. Betrokkenen halen arrest nr. 181.193 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 24.01.2017) aan om dit te staven. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. In het aangehaalde arrest wordt immers gesproken over het Russisch schrift en Russisch onderwijssysteem, hetgeen verschilt van het Armeens. Ook wordt er in verwezen naar kinderen die heel hun leven in België school hebben gelopen. A. (...) volgt sinds september 2018 school in België, wat slechts een periode van drie jaar is. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun jongste zoon geen enkele band met Armenië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hun zoon niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was en gezien het feit dat zij in de periode van 2012 tot 03.08.2018 niet in België verbleven hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

2.7. De Raad acht het vooreerst geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer verzoekende partijen enkel een attest voorleggen van een Armeense culturele vereniging om daarmee aan te tonen dat het jongste kind de Armeense taal slecht spreekt en deze taal leest noch schrijft, de verwerende partij in wezen het betrouwbaarheidsgehalte van dit attest in vraag stelt nu niet blijkt volgens welke procedure de taaltest werd afgenomen en het aldus niet duidelijk is op wat de score gebaseerd is en welke normen er worden gehanteerd om iemand als "uitstekend", "goed", "voldoende", "slecht" of "geen kennis" te beoordelen. Verzoekende partijen tonen met hun kritiek niet aan dat de Armeense culturele vereniging een testcentrum voor talen is of een geijkte of erkende methode hanteert om talenkennis te testen. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, blijkt wel degelijk uit de motivering ter zake dat de verwerende partij de gedane vaststellingen in het attest omtrent de talenkennis in vraag stelt, net omdat niet blijkt volgens welke methode de taaltest werd afgenomen en op wat de score is gebaseerd en welke normen worden gehanteerd.

Bovendien blijkt uit de vaststellingen zowel in de bestreden beslissing als in het administratief dossier (zie ook het arrest van de Raad van 14 september 2020 nr. 240 801: "Verzoekende partijen wijzen op hun langdurig verblijf in België en deels in Duitsland. Verzoekende partijen gaan met hun betoog evenwel geheel voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat, nadat de verzoeken tot internationale bescherming in België werden afgewezen, de meerderjarige kinderen M.P. en M. T. in 2012 in Duitsland werden aangetroffen en dat de overnamevraag door de Duitse autoriteiten werd ingetrokken aangezien bleek dat beiden meer dan drie maanden in het herkomstland hebben verbleven. Er blijkt niet dat

sindsdien en tot aan de regularisatieaanvraag van 3 augustus 2018 zij in België hebben verbleven. Ook motiveert de verwerende partij verder dat alle verzoekende partijen zelf hebben aangegeven in hun aanvraag dat zij in 2012 naar Duitsland verhuisden en verder dat er geen enkel spoor in het administratief dossier terug te vinden is van hun aanwezigheid in België sinds 2012 tot aan de aanvraag van 3 augustus 2018. Dit wordt ook verder bevestigd door het gebrek aan schoolattesten. Er blijkt dan ook geenszins dat zij sinds 2012 in België verblijven zodat zij bezwaarlijk kunnen stellen dat zij al acht jaar in België verblijven.”) dat het gezin tussen eind 2012 en augustus 2018 alleszins niet op het Belgische grondgebied verbleef en aangenomen kan worden dat het jongste kind in al die jaren geen kennis van het Nederlands had, maar een andere taal moet meegekregen hebben. Aangezien de ouders Armeens zijn en zij zelf verklaarden de Armeense cultuur en gewoonten aan hun kinderen te hebben doorgegeven, is het aannemelijk dat zij ook de Armeense taal aan de kinderen, en dus ook het jongste kind, hebben aangeleerd. Gelet op het feit dat het jongste kind pas effectief sinds september 2018, op bijna zevenjarige leeftijd, naar school gaat in België en pas sinds die datum onderwezen wordt in het Nederlands, kan de Raad de verwerende partij volgen dat Nederlands geenszins de moedertaal is van het jongste kind. Nu het Nederlands voor het kind zeker een vreemde taal was voor het kind, dit in tegenstelling tot de Armeense taal die het moet hebben meegekregen van de ouders, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat – aangezien het kind ook in staat blijkt ondanks deze vreemde taal toch over te gaan naar het volgende leerjaar – er geen enkele reden is om aan te nemen dat het voor het jongste kind niet mogelijk zou zijn om dezelfde resultaten te behalen wanneer het onderwijs in zijn moedertaal volgt, zelfs indien het kind slechts beperkt de Armeense taal zou spreken.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat de Armeense taal een ander alfabet kent, gaan zij voorbij aan de motivering dat het jongste kind pas sinds september 2018 onderwijs volgt in het Nederlands en zij niet aannemelijk maken dat het kind geen enkele band meer heeft met Armenië of dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school.

Met betrekking voorts tot de verwijzing naar een verslag van het auditoraat van de Raad van State van 30 september 2008, wijst de Raad erop dat naast het feit dat dit geen arrest betreft van de Raad van State, er evenmin blijkt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de in het verslag gedane beoordeling *mutatis mutandis* van toepassing zijn op onderhavige zaak, temeer uit de geciteerde feitelijkheden blijkt dat het om een ten gronde afwijzing ging van een regularisatieaanvraag, terwijl in casu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partijen kenmerken en zoals hoger besproken, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat het aangehaalde argument omtrent de Armeense talenkennis van het jongste kind niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het herkomstland verhindert om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het kind – dat nog zeer jong is en derhalve over een groot aanpassingsvermogen beschikt, bewijze daarvan het feit dat ondanks het gebrek aan Nederlandse taalkennis het kind er toch in slaagt aansluiting te vinden in het Nederlandstalig onderwijs en progressie te vertonen, - niet bij machte zou zijn aansluiting te vinden in het Armeens onderwijs, temeer terecht aangenomen kan worden dat hij de Armeense taal via zijn ouders moet hebben meegekregen.

2.8. Verzoekende partijen verwijzen voorts naar de website vreemdelingenrecht.be waaruit zij afleiden dat de onderbreking van een schooljaar in aanmerking wordt genomen als buitengewone omstandigheid maar de Raad wijst erop dat, naast het feit dat verzoekende partijen – zoals blijkt uit de bespreking hoger – niet aannemelijk hebben gemaakt dat het schooljaar van het kind zal onderbroken worden -, elke aanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld, rekening houdende met de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken. In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun jongste kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Ook waar verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad dient gesteld dat, naast het feit dat deze rechtspraak geen precedentswaarde kent, de feitelijkheden die tot deze rechtspraak geleid hebben, geenszins dezelfde of vergelijkbaar zijn als de feiten in onderhavige zaak. Immers wordt in de aangehaalde rechtspraak gewag gemaakt van meer dan elf jaar onderwijs in België alsook een lange verblijfsduur, hetgeen geenszins aan de orde is in onderhavige zaak. Gelet op de feitelijkheden in onderhavige zaak kunnen verzoekende partijen ook niet volstaan met een verwijzing naar het feit dat het

Armeens geschrift anders is dan het Nederlands geschrift om te stellen dat het kennelijk onredelijk is van hen te verwachten terug te keren naar Armenië om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. Evenmin blijkt dat de verwerende partij zich in casu beperkt zou hebben tot de motivering dat het gegeven dat het kind in België school loopt het gevolg is van het gedrag van de ouders en om die reden niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid zodat de verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 2015 in die zin evenmin dienstig is in onderhavig geval. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar een arrest van 2001 waar hogere studies niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheid door de verwerende partij om de enkele reden dat de verzoekende partij zelf aan de basis lag van de situatie waarin ze zich bevond. Ook de verwijzingen naar arresten van 2002 en 2005 zijn, gelet op de totaal verschillende feitelijkheden, in casu niet dienstig.

2.9. Waar verzoekende partijen betogen dat zij gans hun leven en toekomst in België hebben opgebouwd en zij perfect geïntegreerd zijn zodat van hen niet kan verwacht worden terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat: *“Volgens het administratief dossier is er geen enkel bewijs dat betrokkenen tussen 2012 en 03.08.2018 in België verbleven. Betrokkenen verbleven dus meer dan zes jaar in het buitenland (wat betrokkenen aantonen met onder andere Duitse schoolattesten voor de oudste zonen en een Duits arbeidscontract voor P. (...)) en zijn ze slechts sinds drie jaar ononderbroken in België, wat het argument dat hun jong volwassen zonen enkel in België de kans krijgen op tewerkstelling en ontwikkeling, weerlegt. De oudste zonen zijn geboren en getogen in Armenië en kwamen pas op 12 en 14 jarige leeftijd naar België. De ouders verklaren ook dat ze een deel van de Armeense cultuur en gewoonten aan hun zonen hebben doorgegeven en ze spreken goed Armeens, elementen die integratie en het uitbouwen van een sociaal netwerk in Armenië zouden helpen.”* alsook: *“de elementen betreffende de integratie en werkbereidheid (betrokkenen tonen dit aan door het voorleggen van diverse documenten: een Duitse arbeidsovereenkomst van H. (...) dd.01.05.2015 en van P. (...) dd. 01.03.2017, een werkbeploofte van de firma VERSO LOGISTIC BVBA te Oostende voor H. (...) en P. (...), het feit dat P. (...) en T. (...) bereid zijn om een kort vormingstraject te volgen bij de VDAB met oog op tewerkstelling in een knelpuntberoep, het feit dat de kinderen de Nederlandse taal en de oudste kinderen ook Duits beheersen, Duitse attesten taallessen, maatschappelijke oriëntatie een arbeidsoriëntering van H. (...) en H. (...), dat H. (...) Nederlandse les volgt en tenslotte attestaten die aantonen dat A. (...) muziekschool volgt aan het Conservatorium aan Zee en ook lid is van de Royals Ostend Swimming Club) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9.2 van de wet van 15.12.1980. “*

Zoals duidelijk blijkt verbleven verzoekende partijen tussen eind 2012 en augustus 2018 geenszins in België zodat zij bezwaarlijk kunnen stellen dat zij *“hun leven en toekomst in België (hebben) opgebouwd”*. Hun betoog als zouden de kinderen geen banden meer hebben met Armenië wordt tegengesproken door de feitelijkheden die hun zaak kenmerken. Verzoekende partijen kunnen geenszins gevolgd worden als zou een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM opleveren omdat Armenië ongekend is voor de kinderen.

Verder, zoals de verwerende partij ook aangeeft, behoren de eventuele elementen van integratie en verblijf tot de gegrondheidsfase. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden aangehaald om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partijen maken met hun

betoog waar zij wijzen op het hebben van een sociaal netwerk in België geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie hen wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Waar zij nog betogen geen huis of opvang meer te hebben in het herkomstland, heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld: *“Verzoekers halen aan dat ze geen sociaal netwerk hebben in Armenië, dat ze er geen woonst of werk hebben, dat het terug reïntegreren in Armenië een proces van jaren zou zijn. Hun zonen zijn jong volwassenen en enkel in België zouden ze kansen krijgen op tewerkstelling en verdere ontwikkeling. Volgens het administratief dossier is er geen enkel bewijs dat betrokkenen tussen 2012 en 03.08.2018 in België verbleven. Betrokkenen verbleven dus meer dan zes jaar in het buitenland (wat betrokkenen aantonen met onder andere Duitse schoolattesten voor de oudste zonen en een Duits arbeidscontract voor P. (...)) en zijn ze slechts sinds drie jaar ononderbroken in België, wat het argument dat hun jong volwassen zonen enkel in België de kans krijgen op tewerkstelling en ontwikkeling, weerlegt. De oudste zonen zijn geboren en getogen in Armenië en kwamen pas op 12 en 14 jarige leeftijd naar België. De ouders verklaren ook dat ze een deel van de Armeense cultuur en gewoonten aan hun zonen hebben doorgegeven en ze spreken goed Armeens, elementen die integratie en het uitbouwen van een sociaal netwerk in Armenië zouden helpen. Bovendien is de terugkeer en verblijf in Armenië slechts in functie van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België via de reguliere procedure en derhalve slechts tijdelijk. Het aangehaalde element kan daarom niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.”* Verzoekende partijen, die er in geslaagd zijn om in België te verblijven ondanks hun preciaire verblijfssituatie, maken geenszins aannemelijk dat zij niet terug kunnen naar het land van herkomst waarmee zij alleszins meer binding blijktens de feitelijke gegevens van het administratief dossier hebben dan met België, om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.11. Nu het betoog van verzoekende partijen geen aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen zij hoe dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat ook de bevelen om het grondgebied moeten vernietigd worden gelet op de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER